32ste jaar. — Nrs 111-113. Zaterdag 19 September 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondiginger moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 19 SEPTEMBER.

Van alles wat.

De katholieken, zeggen de liberalen, ten einde het bewind te kunnen veroveren, deden de plechtige belofte de spaarzaamheid overal en in alles in te voeren, om aldus de belastingen te kunnen verminderen. Doch ! nu zij het bewind in handen hebben, vergeten zij hunne plechtige belofte, want tot hiertoe hebben zij de belastingen met geen enkel centiemke verminderd !...

Zoo is het gelegen zeggen zij op het stadhuis van Tongeren, waar de katholieke meerderheid de lasten niet vermindert, zoo is het ook gelegen met het katholiek ministerie in de Kamers.

Ziedaar den thema dien de liberale schrijvelaars op alle mogelijke toonen, en tot vervelens toe voor hunne lezers, herhalen.

Wij bekennen dat de liberale schrijvelaars hierin eenigzins waarheid spreken ; de drukkende belastingen die de geuzerij ons op den hals heeft geladen, zijn blijven bestaan, maar aan wie anders de schuld dan aan dezen die ze tot stand hebben gebracht ?

⁂

Men bemerke wel dat de erfenis door het gevloekt liberaal bestuur achtergelaten en welke onze katholieken hebben moeten aannemen, verre was van schitterend te wezen.

Wie zou durven betwisten dat de schandelijke geldverkwistingen ter oorzake van de dwaze ondernemingen waarin de geuzerij zich blindelings heeft geworpen, onze financien bij zooverre hadden geschokt dat er om zoo te zeggen geen hulp meer aan is ? Ja, het is erkend en geweten dat niet alleen de hedendaagsche fortuin bedreigd, maar zelfs de toekomst verpand is.

Wat staat er in die omstandigheden voor onze katholieke bestuurders anders te doen, dan de openbare diensten te verzekeren ?... Al wat ons katholiek bestuur voor het oogenblik kan doen is : de financiën uit den kwaden haspel trekken waarin de geuzen ze gedompeld hebben. Zullen de katholieken bestuurders dit gedaan krijgen zonder de lasten te verhoogen ? Daar valt aan te twijfelen.

⁂

Leeft het katholiek bestuur niet getrouw zijn programma na ?... Wordt stad en land niet met de meeste zuinigheid bestierd ?... Verre van zich te werpen in het onbekende met alle de gevaren die er aan verwant zijn, gaat het stil en voorzichtig vooruit, tot dat betere dagen zullen aanbreken. Edoch, het zal slechts stap voor stap wezen dat onze katholieke bestuurders alle de misbruiken zullen kunnen uitroeien, alle de ongehoorde geldverspillingen zullen kunnen insparen die het evenwicht der financiën zoo zeer schokten. De weg dien onze bestuurders moeten volgen, moet met de allergrootste voorzichtigheid en oplettendheid bewandeld worden, en willen loopen ware van aard om alles in gevaar te brengen.

De liberale schrijvelaars begrijpen niet dat met de katholieke bestuurders het verwijt toe te brengen dat zij aan hunne belofte van lastenvermindering ontrouw zijn, zij op hunne eigene mannen schieten. Het zijn immers hunne hoofdmannen die het land in de miserie brachten door hunne schandalige geldverspillingen, dwaasheden en daden van slecht bestuur.... en.... het volk ziet en gevoelt maar al te wel dat het de kaholieken zijn, welke, dank aan hunne vaderlandsliefde, dank hunnen iever en hunne zelfsopofferingen, het vaderland eindelijk zullen redden uit de afgronden waarin het door de liberalen gedompeld wierd !

⁂

De liberale schrijvelaars zijn onvertroostbaar ; gedurig blijven zij met geheele rivieren krokodillentranen storten over de wreedaardige vernoesting die de eene officieele school na de andere doet vallen.

De *Etoile Belge* riep dezer dagen krijschend uit dat er reeds 167 gemeenten machtigiog hadden bekomen om hare eenige gemeenteschool af te schaffen en welke gemeenten te samen eene bevolking van 226 duizend zielen tellen... Hoe schrikwekkend toch !

Wij zullen de onvertroostbare liberale scribenten doen opmerken dat, in het onderhavige geval, niet het algemeen totaal der bevolking dezer gemeenten moet in achtgenomen worden, maar wel het getal der leerlingen die de afgeschafte scholen bijwoonden.

Deze afgeschafte scholen telden ieder gemiddeld drij leerlingen en in de meeste gevallen dan nog de kinderen van den onderwijzer. Ze telden te samen nog geen 1000 leerlingen welke allen, zonder eenige moeite, plaats zullen vinden in de vrije aangenomene scholen.

En wat meer is, de 167 scholen waren bewoond door eene soort van lieden die op de kosten des lands leefden en hunnen ledigen tijd moesten slijten met konijnen te kweeken, canarie-vogelen op een orgeltje te leeren zingen, pijpen door te rooken, te eten, te waandelen en een gat in den dag te slapen.....

En die soort van luirikken verslonden jaarlijks een millioen franks die voor het volk geen het minste nut opleverden, iets wat bijgevolg een schaadalige geldverspilling daarstelde !

En die luirikken zou men hebben moeten blijven behouden !.... Ja dat millioen franks zou men jaarlijks, volgens de *Etoile* en andere liberale dagbladen, hebben moeten blijven verspillen tot ondergang der Staats-en Gemeentelijke financiën !

Indien er iets schrikwekkend is, dat is wel dien eisch ?

De schoolverwoesting waarover de liberale logenpapieren zoo troosteloos blijven jammeren bestaat niet. De ledige scholen die werden afgeschaft, zijn vervangen geworden door vrije aangenomene scholen die aan het toezicht van den Staat onderworpen en bijgevolg de wettelijke waarborgen en de beste voorwaarde opleveren.

Op vele plaatsen zijn de vrije scholen afgeschaft geworden bij zoo verre dat de bevolking der officieele scholen 50,000 leerlingen grooter is dan onder het afgekookt liberaal ministerie.

Waar is de schoolverwoesting ?.... En ondanks het klaar bewezen zij, dat die schoolverwoesting niet bestaat, zullen de eerlijke liberale schrijvelaars blijven voortgaan er dagen en nachten over te weenen, om aldus hunne vuige leugens en hunne haatvolle lasteringen tegen het ministerie te kunnen blijven uitbraken !

Wereldtentoonstelling van Antwerpen.

UITDEELING DER BELOONINGEN.

Antwerpen, maandag 14 september.

De beweging is stellig nog grooter dan den dag der opening van de wereldtentoonstelling. De trams die naar de tentoonstelling voeren worden aan de standplaatsen stormenderhand ingenomen. Huur- en heerenrytuigen rijden in ontelbaar getal naar de tentoonstelling.

De plechtigheid der uitroeping van de belooningen aan de tentoonstellers toegekend, moet plaats hebben boven den trap van de ingangpoort. Stoelen zijn daar gesteld voor den koning en de koningin en het gevolg van HH. MM., de ministers, de leden van het diplomatiek korps, voor den Senaat, de Kamer van volksvertegenwoordigers, enz.

Eene talrijke menigte bevindt zich voor gemelde ingangpoort. Er zijn banken en stoelen geplaatst langs beide zijden van den vijver. Talrijke dames zijn aanwezig. Een heel leger van commissionnarissen zijn gelast met iedereen eene plaats te bezorgen. Langs beide zijden der halle van de tentoonstelling wapperen de vlaggen van alle natien. De tentoonstellers staan op de galerij links.

Om twee uren stipt wordt de *Brabançonne* gespeeld : het is de koning en de koningin die hunne intrede doen. Zij plaatsen zich voor de stoelen, gesteld boven den trap van den grooten ingang en blijven recht staan, terwijl het nationaal aria gespeeld wordt. De trompetten van het voetvolk schallen.

Alles wordt stil en de heer minister van Landbouw, Nijverheid en Openbare Werken houdt met luide stem eene redevoering. Niet velen kunnen er echter iets van hooren ; immers in de open lucht en waar zooveel volk bijeen is !

De koningin draagt een zwart toilet, evenals de twee bejaarde eeredames van haar gevolg. Twee jonge officieren, aides-de-camp, behooren tot het gevolg des konings. Gelijk men ziet, een klein gevolg.

Onder de aanwezigen bemerkt men de ministers Vanden Peereboom, Thonissen, Caraman de Chimay, Pontus, de Moreau en De Volder, verder talrijke leden van het diplomatiek korps, waaronder de nuncius, met purperen zijden mantel ; de vreemde gezanten zijn in officieel kostuum ; de meesten hebben de borst vol decoratien.

Heel van boven den ingang is een militaire muziekkorps geplaatst, dat voor het aankomen van den koning, de nationale arias der verschillende landen heeft gespeeld.

Terwijl de minister van landbouw zijne redevoering uitspreekt, komt de pluim van den schako van een der muzikanten naar beneden gevlogen. Dit klein tusschengeval verwekt den lach der menigte evenals van den koning en de koningin.

Na den heer Minister van Landbouw spreekt de heer Lynen, voorzitter der inrichtings-commissie van de tentoonstelling, ook eene redevoering uit. De koning antwoordt op de aanspraken.

Eene jonge juffer biedt de koningin eenen zeer schoonen bloemtuil aan. H. M. bedankt glimlachend met vriendelijke woorden.

Er wordt vervolgens overgegaan tot de afroeping der beloonningen, door de onderscheidene voorzitters der groepen. De verschillende groepen van tentoonstellers defileeren voor den koning. In den stoet van elken groep wordt de vlag gedragen van de landen die er in vertegenwoordigd zijn. Men bemerkt verscheidene priesters, oversten van gestichten en broeders van de christelijke leering in den groep van het onderwijs en van de gestichten van liefdadigheid.

De tentoonstellers van de St Lucasschool van Gent roepen in 't voorbijgaan : « Vive le roi ! » De koning en de koningin groeten. Eenige andere tentoonstellers heffen ook den kreet aan van : Leve de koning ! Alhoewel er niet veel en luide geroepen wordt Leve de koning ! is onze vorst niet te min zeer volksgeliefd.

Sommige groepen buigen hunne vlag voor den koning in 't voorbijgaan. Men bemerkt in den stoet de Russen, de soldaten van Monaco, de Turken, de Chineezen, de fransche mariniers, enz., allen in kostuum.

Als de vierde groep voornuitreedt, komen de koning en de koningin den trap af, door al de overheidspersonen gevolgd en zij begeven zich door de dicht op een gedroagen menigte die zich in den tuin bevindt naar de tentoonstelling van het Roode kruis, waar zij met belangstelling de tenten voor de gekwetste soldaten bezichtigen.

Ondertusschen blijven nog duizenden tentoonstellers op de reeds gemelde galerij van de halle staan wachten, in de brandende zon ; het is nog zelden zoo heet geweest als heden. Een prachtige dag !

Er is nog nooit eene tentoonstelling gehouden die zoo zeer door het weder is begunstigd geworden. De koning wenscht de tentoonstellers van tenten geluk. Een concert heeft om 5 uren in den tuin van de tentoonstelling plaats gehad. 's Avonds werd in de *Harmonie* een zeer schoon feest gegeven ter eere der tentoonstellers. Talrijke straten der stad waren verlicht. De verlichting rond den tuin die voor de Nationale Bank ligt, was vooral zeer schoon. Heel Antwerpen is te been.

Het algemeen gevoelen is dat die plechtigheid der uitroeping van de beloonningen zoo indrukwekkend niet is geweest als de plechtigheid der opening van de tentoonstelling. De feestzaal was wellicht beter geschikt geweest dan het voorportaal der halle voor de gemelde uitroeping. Om de waarheid te zeggen hebben er de tentoonstellers zelven weinig genoegen van gehad : de meesten hebben niets gehoord of gezien.

Twee wonderbare genezingen te Lourdes.

OP 21 AUGUSTUS 1885.

Eene jonge dochter te Verdun, in Lorreinen, oud 55 jaren, bevond zich ook onder het getal pelgrims op 21 Augustus. Sedert vier jaren waren hare beenen geheel lam, en tot overmaat van ellende, had zij nog eene kwaal in de keel, die haar de spraak ontnam, zij was stom sedert vier jaren.

Met hare moeder wonende, eene vrouw van 75 jaren, was haar toestand, gelijk men wel kan begrijpen, zeer droevig.

De moeder konde niet lezen, en was bijgevolg niet in staat hare dochter te verstaan ; alhoewel deze nog trachtte hare gedachten te schrijven, dikwijls gebeurde het dat er iemand moest tusschen komen.

Hoorende van Lourdes spreken, gevoelde zij een overgroot verlangen er naartoe te gaan. Met een uitnemend betrouwen op de macht van Maria bezield, doet zij de vraag ; zij is aanveerd op den trein der zieken, en komt daar toe op 21 Augustus.

Na haar verscheidene maal in het wonderbaar water gewasschen te hebben, komt zij er uit, eene merkelijke betering gevoelende. Eerskraps wilt zij voor de grot gedragen worden. Men plaatst haar daar, in het midden der menigte die dit schouwspel met aandoening aanziet ; want in die jonge dochter zag men al de ellenden als samengevoegd.

Na weinige oogenblikken hoort men eenige halve uitgesprokene woorden ; nog eenige stonden later wordt hare tong als ontbonden. Moe... moe... moeder, moeder. Zij denkt aan hare oude moeder, en spreekt haar naam uit. Duizende woorden volgen dezelve op, gansch de spraak is haar terug gegeven.

Terzelver tijd worden hare beenen ook beweeglaar ; zij draait zich om, staat op, wilt door de menigte dringen, die tot teeken van dankbaarheid voor het groote wonder, den *Magnificat* begint te zingen in eene verrukking van vreugd.

⁂

Een jonge Zwitser der grenzen van Beieren oud 18 jaren was doof stom geboren. Kennis gekregen hebbende der wonderbare genezingen te Lourdes bekomen, uitte hij de begeerte de reis naar de grot van O. L. V. te ondernemen. In weerwil den tegenstand zijner ouders, onderneemt hij in het begin van Juni de bedevaart naar Lourdes. Daar hij niet spreken kon, droeg de pelgrim op de borst en op den rug het volgende opschrift :

Doof-stom
ik ga naar Lourdes wijst mij den weg aan.

Meer dan twee maanden lang reisde de pelgrim van dorp tot dorp. Op den 21 Augustus, eerste dag der nationale bedevaart, bevindt zich onze pelgrim, geleund op zijnen stok, voor de grot van Lourdes. Daar drinkt hij van het water der fonteun, wascht zich aan den kraan der bron, en vervoegt zich met de talrijke pelgrims die neêrgeknield bidden met opgeheven armen.

Ondertusschen werd het gebed vervangen door gezangen, en de talrijke pelgrims herhaalden in choor het refrein van den *Ave Maria* van Lourdes. Eenskraps de doove hoorde en de stomme zong gelijk de andere pelgrims : *Ave Maria !* Hij was genezen. Het uitstekende geloof van dien christenen kwam vergeld te zijn door een schitterend mirakel.

LOF AAN O. L. VROUW VAN LOURDES !

De *Moniteur* behelst de uitslagen van den algemeenen wedstrijd tusschen de atheneums en openbare gestichten van middelbaar onderwijs.

Wij deelen hier de namen mede der leerlingen uit de verschillende onderwijsgestichten van onze provincie die deel genomen hebben aan den wedstrijd en die onderscheidingen bekomen hebben.

Wedstrijd in vlaamsch, duitsch of engelsch thema in de latijnsche rhetorica.

3e accessit : M. Goetsbloets Alfred, leerling van het atheneum van Hasselt.

Wedstrijd in vlaamsch, duitsch of engelsch thema in de tweede latijnsche klas.

1e eeremelding : M. Van den Broeck Arthur, leerling van het atheneum van Hasselt.

Wedstrijd in rekenkunde tusschen de leerlingen der tweede latijnsche klas.

3e prijs : M. Van de Weyer Arthur, leerling van het gepatroneerd college van St-Truiden.

2e eeremelding : M. Dacosse Antoon, leerling van het gepatroneerd college van St-Truiden.

Bijzondere wedstrijd in de vlaamsche taal, reeks B, tusschen de leerlingen der middelbare staatsscholen.

5e eeremelding : M. Duchateau Alphonse, leerling der middelbare school van St-Truiden.

Wedstrijd in natuurlijke wetenschappen tusschen de leerlingen der latijnsche rhetorica.

3e prijs : M. Goetsbloets Alfred, leerling van het atheneum van Hasselt.

2e eeremelding : M. Duqué Jean, leerling van het atheneum van Hasselt.

Wedstrijd in fransche opstel tusschen de leerlingen der latijnsche rhetorica.

4e eeremelding : M. Cloots Louis, leerling van het gepatroneerd college van St-Truiden.

Wedstrijd in fransche opstel tusschen de leerlingen der tweede latijnsche klas.

5e eeremelding : M. Bisschoff Hendrik, leerling van het gepatroneerd college van St-Truiden.

Wedstrijd in handelswetenscheppen tusschen de leerlingen der professionneele rhetorica.

2e eeremelding : M. Roggen Isidoor, leerling van het atheneum van Hasselt.

Wedstrijd tusschen de middelbare scholen.

1te accessit : M. Calberghs Joseph leerling der middelbare school van St-Truiden.

6e eeremelding : M. Douven Auguste, leerling der middelbare school van St-Truiden.

⁂

En het **koninklijk atheneum van Tongeren ?... ZERO !!!**
En de **middelbare school van Tongeren ?... ZERO !!!**

Excuseert, het atheneum van Tongeren heeft twee magere benoemingen gehad in den specialen wedstrijd van vlaamsche taal. Wij hebben ze verleden week gemeld. Maar men moet goed weten wat die wedstrijd in de vlaamsche taal beteekent. Er zijn zeer weinig collegen en atheneums die er aan deel nemen. Voor 't eerst de helft van het land is waalsch, en ten tweede in het grootste deel der vlaamsche provincien is het

---

FRITS EN FRATS

SCHETSEN UIT HET STUDENTENLEVEN.

naar het Hoogduitsch

door JACOBUS.

(VERVOLG.)

Korten tijd daarna bracht de oude Liesbet ons eene uitnoodiging in alle vormen en wij zeiden dat wij met veel genoegen de eer zouden hebben.

Het gezelschap is niet groot. Een paar oude dames. Een raadsheer van om en bij de 40 jaren en de schoone Ottilie. Bovendien nog een nichtje van mevr. Lenne, een zwartoogig meisje van 14 zomers, Louise geheeten.

Frits maakte mij dien avond dol van woede en teleurstelling. Hij wandelde gedurig met Ottilie, voerde belangrijke gesprekken met haar, bekeek met haar de schoone bloemen in den tuin en ik moest telkens de kleine Louise tot cavalier dienen. Ottilie lachtte zoo vriendelijk tegen hem, dat ik bijna berstte van spijt. Ik vond Frits laf en haar koket en toch kon ik mijne blikken niet afwenden van dit schoone ovaalvormige gelaat, van die heerlijke oogen, van hare bewegelijke lokken.

— Mijnheer Wildman, gij denkt zeker aan uwe lange pijp, zeide zij onverwachts tot mij.

Wat ik antwoordde, weet ik niet meer, doch zij moet mij wel voor een droomer gehouden hebben.

Maar den volgenden keer, toen wij weder uitgenoodigd werden, nam ik schitterende wraak.

Ik zat naast haar en hield haar, ondanks de dreigende blikken van Frits, aangenaam bezig.

Ik wandelde met haar en bewonderde de fraaie bloemen van mevr. Lenne. Ik was ditmaal gelukkig, Frits jaloersch en zij koket, hoewel niet in mijne oogen. Ik hield eene duchtige pleitrede over het rooken uit lange pijpen en de flauwe Frits... verklaarde voortaan niet meer te zullen rooken, dat toch niets anders was, dan eene slechte gewoonte !

Verbeeldt u, lezers ! Het rooken eene slechte gewoonte ! Om den wille van het smeer, enz.

Wij kwamen dien avond laat op onze kamers. Frits zeide geen enkel woord, kleedde zich onmiddellijk uit en ging naar bed, zonder goeden nacht te wenschen. Weldra volgde ik zijn voorbeeld.

Ik had nauwelijks een uur geslapen of ik werd door een gedruisch wakker. Dadelijk zat ik overeind en zag in de duisternis dat Frits in de kast zocht, juist in den hoek... waar onze pistolen hingen.

Groote God ! Zoover was het reeds gekomen dat gedachten aan moord in hem omgingen.

Het was, alsof een ijskoude hand mij aanvatte en met ontzetting keek ik naar den ongelukkige, die voorzichtig het eene na het andere voorwerp op zijde schoof en maar niet kon vinden wat hij zocht.

Doch ik was op mijne hoede, gereed op hem toe te springen, weerloos zou ik niet als een offer van zijne razende jaloerschheid vallen.

Intusschen scheen hij niet te vinden, wat hij zocht.

Daar draaide hij zich om en zuchtte hoorbaar, met de hand voelde hij aan den wang, hij had tandpijn en zocht de droppels, en ik, groote dwaas, die ik was, ik geloofde dat hij een laffe moordenaar wilde worden.

— Frits ! riep ik.

— Wat wilt gij ?

— Hebt gij tandpijn ?

— Ja.

— De droppels staan in de bovenste lade, rechts, nagenoeg in den hoek.

— Dank u, ik heb ze al.

Hij nam het fleschje en maakte er gebruik van.

— Wordt het beter ? vraagde ik eenige oogenblikken later.

— Ja, het helpt.

— Slaap dan wel.

— Goeden nacht ! antwoordde hij en wij legden ons ter rust, om niet te slapen. Hij kon niet slapen door de tandpijn en ik van wege de gedachten aan moord. Het was schandelijk van mij, dat ik Frits een oogenblik had kunnen verdenken. Doch zou hij het niet op eene andere wijze kunnen doen ? Bestond er niet een plek, waar wij op elkander schieten konden, twee getuigen er bij, drie pas afstand. Ik droomde reeds dat wij schoten. Frits was overwinnaar en ik stierf voor haar ! voor haar !

Sedert dien nacht verliepen nog vele dagen. Wij zagen en spraken Ottilie dikwijls, hoewel zelden te samen. Onze oude vriendschap was verdwenen. 's Avonds als wij op onze gemeenschappelijke kamer zaten, hadden wij ieder een boek voor ons maar van studeeren was geen sprake.

Dat was niet langer uit te houden.

Na lang aarzelen zeide ik eens :

— Frits !

Hij keek mij aan.

— Vindt gij onzen toestand benijdenswaardig ?

— Dat weet de duivel... neen !

— Wij kunnen er een eind aan maken.

Het scheen dat hij aan een duel dacht.

— Pistolen ?

— Neen.

— Degens ?

— Ook niet.

— Een amerikaansch duel ?

— Evenmin.

— Wat dan ?

— Ottilie moet beslissen.

— Wilt gij haar de zaak mededeelen ?

— Ja.

— Maar ik wil het ook doen ?

— Ga dan gerust uw gang.

— Hm, zeide Frits en schoof onrustig zijn stoel heen en weer.

— Ik laat u den voorrang, zeide ik, en zal mij aan hare uitspraak onderwerpen.

— Gij schijnt zeker van uwe zaak te zijn.

— Zeker ! O, was ik dat, ik had het woord reeds gesproken, en... en... dikwijls stond ik op het punt het te doen.

Frits knarstte op de tanden.

— Degene die zij afwijst moet de woning verlaten, de andere blijft, zeide ik.

— Maar kerel ! onze toestand veroorloofd ons toch niet, een huwelijksaanzoek te doen, sprak Frits.

— Doch wel eene liefdesverklaring. Wij zouden niet de eerste studenten zijn, die verloofd waren en als aanstaande doktors zijn onze voornuitzichten niet kwaad. Ik zal zonder twijfel de praktijk van mijn vader krijgen, gij zijt er nog beter aan toe, want uwe ouders zijn rijk en ik spreek niet te stout, als ik bewer : in drie jaren zijn wij in staat een eigen huishouden op te richten.

— Men zal ons uitlachen.

— Wij verbinden ons tot geheimhouding.

— Willen wij loten, wie terugtreedt ?

— Loten ? Welk eene dolheid !

— Het is meermalen gebeurd.

— Wie kan eene liefde verloten ? Ottilie moet ons te dierbaar zijn, om haar tot het voorwerp eener kansberekening te maken.

— Dat is zoo, doch voor hem, voor wien de baan vrij is, is de overwinning ook lichter. Zij zou reeds lang de mijne geweest zijn, als gij er niet geweest waart.

Dat klonk zeer aanmatigend van vriend Frits ; maar ik zweeg. Wij besloten aan onze afspraak te voldoen. Frits zou de eerste poging doen ; werd hij afgewezen, dan lag de beurt aan mij.

Toen ik twee dagen later thuis kwam, (ik was even naar het postkantoor geweest) vond ik Frits niet tehuis. Ik wist, wat ik er van denken moest.

Wat bleef hij lang weg. Ik was verschrikkelijk opgewonden. Mijne handen waren ijskoud en mijn hoofd brandde als vuur. Misschien lag hij op hetzelfde oogenblik aan hare voeten, o, het was om krankzinnig te worden.

Daar ging eene deur open en viel kletterend toe, het was de glazendeur op de trap. Haastige schreden kwamen naderbij, het was Frits, het bloed stolde in mijne aderen.

Hij rolde letterlijk in de kamer, bleek als een doek, zijn schoon haar hing verward om zijne slapen en zijne oogen bliksemden als dolken. Ik wist niet of ik juichen zou of hem troosten.

Ik vraagde niets, ik behoefde niets te vragen en zweeg tot hij sprak. Doch dat deed hij ook niet. Zwijgend gingen wij naar bed en wentelde ons slapeloos om op onze legerstede. Zwijgend stonden wij op en ik maakte koffie die bijzonder sterk was. Hij at er een paar beschuiten bij, wat naij nog al genust stelde.

Eindelijk zeide hij :

Ik zal het huis verlaten, gij hebt nu het rijk alleen.

— Frits ? riep ik en stak hem over de tafel de hand toe.

— Laat dat, antwoordde hij, ik geloof, dat ik u niet om uw geluk benijden zal, maar met mij heeft zij op vreeselijke wijze gespeeld en gekoketteerd, en ik ben een eerlijke kerel, die daartegen niet gewapend is.